

[Hauch.]

Grad farlig, ikke alene for Samfundets Økonomi i Almindelighed, men naturligvis ogsaa, naar Talen er om at udvikle og udvide de forskellige Virksomheder, som alle har Kapital behov, og det var af Betydning ved den Lejlighed, under Drøftelsen af disse Ting, at faa fastslaaet, at den Beskatning, som Selskaberne var Genstand for, i Virkeligheden i høj Grad bidrog til at svække Selskabernes Evne til at opspare Kapital og konsolidere sig for derigennem at kunne imødegaa vanskelige Tider. Jeg vil gerne henpege paa, at den Situation, under hvilken det kan være vanskeligt for Selskaber at konsolidere sig og raade over tilstrækkelig Kapital, foreligger endnu; vi behøver blot her at pege paa den Forhandling, der fandt Sted i det høje Landsting i Gaar, da man drøftede Spørgsmaalet om at stille meget betydelige Midler til Raadighed for Industrien, Midler, som det naturligvis vilde være ønskeligt den selv raadede over. Naar man ser paa dette Forhold, skal man se samfundsmæssigt paa det i første Række, og det var det Synspunkt, som i sin Tid var fremme, da Loven blev fremsat, og da den blev vedtaget.

Endvidere vil jeg minde om, at der ogsaa kan være et Hensyn at tage til de Mennesker, for hvem Beskatningen af deres Formue, naar den giver en ringe Afkastning, foranlediger en Opspising af Formuen. Vi maa i denne Forbindelse ikke være blinde for, at der er adskillige Formuegenstande, der er af en saadan Beskaffenhed, at de overhovedet ikke er i Stand til at give, hvad man vil kalde en normal Afkastning, og derfor er det urimeligt, at de skal være underkastet Skattevilkaar, der medfører, at man efterhaanden ganske langsomt fortærer de Kapitaler, der henstaar i dem.

Det var de to Hensyn, som var bestemende for Loven, da den blev vedtaget her i Tinget. Og naar nu den højtærede Finansminister nævner en hel Mængde Eksempler paa, hvordan Loven har virket overfor de enkelte Formueejere, tør jeg maaske have Lov til i al Stilfærdighed at minde om, at de eneste, der kan faa Nytte af en Lov af en Beskaffenhed som denne, er naturligvis dem, der ejer Formue. Jeg minder ogsaa om, at man ved Gennemførelsen af Loven i ikke ringe Grad lettede de smaa Formueejere, saa at man endogsaa fritog dem for Skat op til en langt højere Formuegrænse, end det tidligere havde været Tilfældet. Den højtærede Finansminister nævnte det lige til Slutning en passant, men det er dog et Forhold, man heller ikke maa overse i Forbin-

delse med hele denne Sag. Forholdet er det, at dersom man gennemfører i sin fulde Konsekvens en Beskatning som den, vi har her i Landet, overfor Formuer, der giver en ringe Afkastning, vil disse Formuer efterhaanden forsvinde og dermed tillige mangle som Skatteobjekter i Fremtiden, naar Muligheden for en normal Afkastning igen maatte opstaa. Derfor maa jeg sige til den Betragtningensmaade, som den højtærede Minister gjorde gældende, at det var Enkelt personer med store Formuer, der fik den store Lettelse: Ja, selvfølgelig, det ligger i Sagens Natur, det kan ikke være anderledes; dersom jeg ikke ryger Tobak, kan det ikke paavirke mig, om man hæver eller sænker Tobaksskatten, jeg er ganske uberørt deraf. Det samme kan siges overfor et saadant Spørgsmaal som Spiritusbeskatningen; dersom jeg ikke nyder Spiritus, er min personlige Økonomi direkte uberørt af, hvordan det forholder sig med disse Beskatningsforhold. Det er klart, at dersom man ingen Formue har, kan man heller ikke opnaa nogen Lettelse. Den højtærede Finansminister sørger for at udnytte denne Sag. Det gælder for øvrigt ikke alene den højtærede Finansminister, men det gælder i høj Grad de Partier, der slutter sig til det nuværende Ministerium, at de har brugt og misbrugt denne Sag i Agitationens Tjeneste, og jeg skønner, at de ogsaa vil fortsætte, naar jeg hører paa, hvordan den højtærede Finansminister argumenterer her i Dag. Dersom man ikke vil anlægge Samfundshensynet og Billighedshensynet overfor dette Forhold, kan man sagtens rive disse Ting i Stykker og gøre det til intet og gøre det til værre end intet, saadan som Finansministeren har gjort det her i Dag.

I øvrigt har jeg med megen Interesse set den Betænkning, som foreligger fra Folketingsudvalget, en Betænkning, der rummer mange fortræffelige Oplysninger om Skatteforholdene baade ude og hjemme. Vi ser ogsaa deri en Bekræftelse paa det, som saa ofte er blevet fremhævet fra vor Side, at vi er inde paa en Beskatning af Formuen, der ligger saa overordentlig meget højere, end Tilfældet er i de allerfleste andre Lande. Vi ligger helt oppe i Toppen, og naar man ikke i andre Lande har fundet det rigtigt at gaa saa vidt med Hensyn til Formuebeskatningen som her, er det selvfølgelig ud fra det Samfundshensyn, der knytter sig til Betydningen af at raade over Kapital til Virksomhedernes fortsatte Trivsel og nye Virksomheders Igangsættelse.

Den nævnte Betænkning er for øvrigt ogsaa interessant til Belysning af de enkelte